

[Margrete Auken]

disse landes egen indsats for at bryde isolationen næsten ikke ud over jammerstadiet; de gør faktisk ikke spor selv – ud over altså at jamre. Men så vidt jeg kan skønne, er der heller ikke nogen konstruktive indsatser på bedding hos os.

Østlandene bliver nødt til at lære at spille med i de bindende konventioner, hvis vi skal regne med dem positivt, og selvfølgelig skal vi gøre arbejdet fra vores side, alt hvad vi kan, for at få dem med her. Og det gælder ikke bare Genèvekonventionen, men selvfølgelig også den vigtige Pariskonvention, som vi bliver ved med at spørge hvorfor vi ikke har Østlandene med i. I Pariskonventionen har vi i øvrigt den umiddelbart værste fare for, at der ikke kommer til at ske noget positivt – på grund af EF-Kommissionens ønske om at overtage medlemslandenes forhandlingskompetence, ikke bare i Pariskonventionen, men også i en række af de andre konventioner. Sker det, er det gået helt galt med vores mulighed for at udvide kredsen af medlemslande og sandsynligvis også helt galt med ethvert håb om en nordisk strategi. Men den side af sagen vil jeg overlade til vores partis ordfører i sagen, hr. Gade.

Hvad er det så, vi vil? Vi vil sikre, at muligheden for at bruge en god fremgangsmåde ikke helt ødelægges. Derfor altså ønsket om at bevare retten til selvstændig forhandling i konventionerne og som nævnt ønsket om en udvidelse af landekredsen, så alle de berørte lande er med.

Desuden ønsker vi at få opprioriteret arbejdet, så det kommer lidt mere på niveau med festtalerne, og derfor må vi have såvel menneskelige som økonomiske ressourcer til det.

Endelig må vi have lavet en ordentlig slagplan – som en strategi hedder, hvis man snakker dansk – for, hvordan man får alle kræfter samordnet både nationalt og internationalt. Vi har bemærket og glædet os over, at der for nylig er blevet indbudt til ministermøde i Den Europæiske Opfølgingskonferences regi om det europæiske miljøarbejde, så vi har god grund til at håbe på den politiske styrkelse af dette miljøarbejde. Men vi skulle også gerne kunne fremlægge en samlet plan om, hvordan vi inddrager alle de nødvendige faktorer; ikke en af de såkaldte handlingsplaner, men en af den slags, der rummer perspektiver. Slagplan er ikke et ord,

vi bruger officielt, så lad os nøjes med at kalde det »plan« – i håb om, at den bliver rigtig.

Men vi har virkelig en forventning om, at der kommer nogle gode beslutninger ud af denne forespørgsel, sådan at ministeren og embedsmændene får lidt lettere ved at forbedre arbejdet – ikke bare ved at lave nye konventioner, men også ved at gøre noget for miljøet.

Erik Holst (S):

For næsten 15 år siden indkaldte FN til en verdensomspændende miljøkonference i Stockholm, og her havde man ikke alene de meget rige ilande, men også ulandene med. Og det var, fordi man havde set, at de miljøproblemer, der var opstået i 1960'erne og 1970'erne over hele verden, var blevet tydeligere og tydeligere for næsten alle lande. Det var ikke således, at der i befolkningerne var en meget stærk fornemmelse eller følelse af, at vi stod over for en truende udvikling – man var dengang meget optaget af vækstproblemer – men på den konference vistes der mange af de truende ting, som ville blive resultatet af udviklingen de næste 10–15 år, såfremt man ikke greb ind.

Vi fik samtidig hørt, hvorledes ilandene på mange måder med et stort overforbrug havde en forurening, der var mange gange større end ulandenes. Vi hørte, hvorledes de rige lande udnyttede ulandene til at placere fabrikker og virksomheder, der var stærkt forurenende og farlige for omgivelserne, og vi har set resultatet nu nogle år efter.

Det eneste, der ikke kom ud af den konference, var handlinger af konkret karakter, som virkelig betød noget mod den globale trussel. Derfor står vi nu i dag, 15 år efter, og har stadig væk mange globale økologiske problemer, lige fra udryddelse af tropeskovene til kultveilten i vores luft, til ozonlagets ødelæggelse, til verdenshavens ødelæggelse, fordi de stadig væk bruges som dumpingsområder for mange af de rige nationers farlige affald. Det er tragisk, og det er kedeligt, at vi i dag i Folketinget skal sige: vi gør, hvad vi kan i international henseende i alle disse mange konventioner, men som Folketinget jo nok forstår efter ministerens udtalelser, kan vi jo ikke hekse. Ministeren sagde, at alt ikke er fryd og gammen. Nej, det tør